

Hospodářská Besídka.

Útěk JAN JANKA.

Profesování ovocných stromů.

Střední vědecká škola "Farmers Institute" č. 19, Fort Scott, Kan.

Kdy profesovat.

Otázka, kdy stromy profesovat, vskytuje se mezi sadkáři velmi často. Starší sadkáři odpovídají si na ni následovně: "Rejte, když máte ostrý nář." Dle toho způsobu možno se sice řídit při mnohých rostlinách, avšak kde jednou se o rozsáhlé sady ovocných, kde pěstuje se ovoce pro trh, není věc tak snadná, ona musí se řídit v jisté určité době, soustavným způsobem a dle jakéhž určitého plánu. Většina sadkářů profesuje všech stromy s největší výhodou během zimy aneb časných měsících jara. Kde jedná se pouze o seřezání drobných větviček, je způsob tento nepochybně zrovna tak dobrý, jako kterýkoli jiný. V pravdě je profesování jarní, asi v době aneb bezprostředně před dobou vznosu, zvláště výhodným u broskví, poněvadž v období tom je na stromech již znát škody mrazem způsobené, následkem čehož může odstraniti všechny zničené aneb poškozené větve a při tom zároveň zaladiti svoji práci tak, aby zanechal to největší množství plodného dřeva za účelem získání žádoucí úrody ovoce. U jabloní a hrušní, již zimními mrazy tolik netrpí, může se roční profesování na severu diti v únoru a blízku právě tak dobře jako v kterukoliv jinou dobu roční. U vinů révy, která často vypouští příliš mnoho větví, když se odkládá se řezáním až do pokročilější doby, je nejlepší provést seřezání pozdě na podzim aneb v prvních měsících zimě.

Při profesování naskytují se nám dosud různé sporné otázky, jež nebyly ještě uspokojivě zodpovězeny u různých druhů ovoc. Některci sadkáři mají za to, že pozdním profesováním jarním zvyšuje se úroda ovoce, kdežto častým profesováním zimním sesiluje se vývin dřeva, zvláště u vinů révy. Jelikož však není to skutečným bedlivým pozorováním dosud zjištěno, musíme se dosud řídit hlavně dle toho, kdy je pro nás nejpříhodnější profesovat, aneb při broskvových dle podmínek klimatických. Z pravidla je nejlepší s profesováním posečkat, kde je nebezpečí, že mrazy zníci mladý dřev. V jiných případech, kde se škody mrazem nevyskytují, je stejné výhodným jako uspokojivým profesovat pozdě na podzim aneb časně v zimě. Při tom musí se bráti vždy ohled na přiblížení doby a vhodnost klimatických podmínek. Při odstraňování větviček musíme však hleděti k tomu, aby dle bylo tak v době, kdy je vzrůst stromu v nejnižším proudu, aby se rána počala zacelovat hned a co možná nejvíce se začela během léta, v kterém byla způsobena. Proto vyřezávající sadkáři silnější větve v době, kdy náležejí se stromy v květu. To samé pravidlo platí u okrasných stromů listnatých, jenže omezuje se zde bráti za základ dobu květu. Sadkáři musí pozorovati, kdy roční vzrůst u stromů začíná, a dle toho se řídit.

Utlipování a odřívání.

Utlipování máni se utlipovali konečného pupenu ročního výhonu, tak aby se jeho vzrůst do delší zastavil, při čemž postranní pupeny se ponechají. Tím se zastaví prodloužení se výhonu na nějakou dobu, čímž se poskytnou příležitosti postranním pupenům vyvinouti se, kromě čehož i souměrný výhonu mohou sesliti, když je toho třeba.

Odrhování máni se odstraňováním přebytečných pupenů, květů a výhonků z ovocných i jiných stromů během první doby jejich vývoje, aby se míza hnala pak do těch, jež jsme zanechali a jež si přejeme míti zvláště náležitě vyvinuté. To provádí se velmi často u ovoce pod sklem pěstovaného, jež bývá žádoucné udržovati v mezích, aneb tam, kde jedná se o udržování stromu při stálé síle. Větve řídkovité, broskví, révy a mnohých jiných jsou každoročně tak přeplněny z jara mladými výhonky, že ponecháním jejich vypěstování bychom pravou houť bezcenných větví.

Odrhování třeba vždy prováděti s rozvahou. Kdo se v práci té nevyzná, způsob u stromech velmi snadno neoprávněnou škodu. Práce ta má započítati hned, jakmile mladé pupeny aneb výhony dosáhnou dostatečné velikosti, aby mohly býti ukazovatelem a palcem odrhnutí aneb utlipoování. Raději odstraňujeme častěji po několika očkách, nežli odříváme jejich velký počet najednou. U některých rostlin mohou se pupeny odstraňovati občas za účelem

profesování větvi, tak aby mezi ně mohlo vnikati více světla. Též u některých květin odstraňují se s úspěchem květní pupeny, když je již někdy příliš mnoho nakupeno, aneb zhybí pak vyvinou se a nepři květy; to provádí se hlavně u karanté a chrysanthem.

Utlipování a odřívání jsou ty nejrozšířenější způsoby pravidelného vzrůstu rostlin. Když se provádějí jejich hleděti, nikdy nebylo by třeba v zimě stromy profesovati aneb odstraňovati velké či malé větve v kterukoli dobu roční. Vždyť na prvý pohled je zřejmé, jak nerozumným je to nechati během léta větve růsti a pak v zimě je otezavati, ničiti to, co jsme v létě vypěstovali, nehlédě k tomu, že se tím strom zraňuje a oslabuje. Řádným utlipoováním pupenů stane se oslabení větvi zbytečností a zdraví stromu se zachová, což však není tak, kde profesování větvi je každoročním zvykem.

Letní profesování směřuje k tomu, aby se vzrůst stromu pravidelně, avšak musí se přilížit, aby co možná nejmenší lupení přišlo na zmar. Utlipujeme-li konečný pupen rostoucího výhonu, zamezíme jeho vzrůst, aneb bychom jediný list odstranili aneb životní sílu stromu poškodili.

Ochrana ran.

Zahojení se rány odejmutím větve způsobem nelze urychlit žádným umělým prostředkem. Rychlost hojení se podobných ran záleží spíše na jejich druhu, poloze a době, kdy byly způsobeny, nežli na náplastí je pokrývající.

Velké rány, způsobené odstraněním větvi silných, mohou se chrániti silným nátěrem s olejem rozředěným olivovým olejem. Účel toho je pouze ten, aby se dřev chránilo před hnilobou, nežli se rána zaleje, nežli totiž zaroste vrstvou čerstvého dřeva, jež dřev odumře před hnilobou chrání.

Na rány bylo vykouřeno již velké množství různých nátěrů, vosku a barev, avšak celkem lze říci, že každá látka, jež není živá aneb stromu jinak škodlivá, ochrání dřev před hnilobou, nedovolujíc přistupu výtrusů houby hnilobivé. Mezi takovými nátery můžeme jmenovati bílou olověnou, žlutý okr, kamenouhelný dehet a zahradnický vosk.

Ochrana doušných kmenů.

Často se stává, že cenou stromu stinný aneb ozdobný nájek je poškozen, následkem čehož počne doušnivěti. Může se tak státi následkem ulomení větve při větru aneb následkem nerozumného vyřezování větvi. Ať však je příčina jakákoliv, léčení je stejné. Z dutiny musí se odstraniti všechno zahnilé aneb zahnilavající dřev, načež se nebezpečím aneb dle potřeb odstraní všechno osovité dřev, až přijdeme na dřev úplně zdravé. Pak zaplní se otvor, nežli mohl nový, čerstvý povrch dřeva zvlhčouti aneb jinak poškozen býti, hůdkou maltou, připravenou smísením jednoho dílu dobrého portlandského cementu s 3 díly čistého, ostřejho písku. Když pak malta v otvoru ztuhla, ne však ztvrdla, má se omazati nátěrem z jednoho dílu písku a jednoho dílu cementu tak, aby nemohla vnikati dovnitř žádná vlhkost. Pro větší jistotu může se dutina vypláknouti též roztokem modré skalice (copper sulphate), při čemž se použije jedna libra skalice na pět neb šest galonů vody.

Pozorování.

Z hospodářského zápisníku.

Nohy koně jsou mělké jako jeho ceno, proto je nutno pečovati o to, aby zachovány byly zdravé. Zpozorujeme-li na noze koně otok, natřeme místo otoků bez odkladu libem salmiakovým aneb podobným ostrým masáží, jež dostane se v každé lékárně za pár centů.

Koně ovšem krměti měli by zvyklí býti na kukuřici jen po několika. Oves je bohatší na látky bílkovité a pak obsahuje též jistou míru rozlišující látku, zvanou avenin. Je-li kůň náhle dávek ovsu zbaven, jest mdlým, ochabým.

Prasivce zalehne podsvínčata nejčastěji u zdi, aneb v koutě. Abychom tomu předešli, připravíme kolem zdi ve chlívků tránci aneb silné prkno, aby pod ním podsvínčata nalezla úkrytu a záchranu, když se jejich matce uzdá lehnuti si ke zdi, ana se tam naleží.

Hřbitva zaučují se nejlépe v saněch, neboť na nízkých saních je člověk nebezpečnější, zapřáhne-li si mladého divokého koně. Neopomíame tedy pěkání sanice k účelu tomu využítovati.

Zaučujeme-li mladého koně v spletní s kůňm ochotným,

dějme mladíku vždy stihací, to jest opatř, která vede od ušů koně ústředně na rozporu koně podsedního, tak aby nemohl koně podsedního předbhati. Máže-li mladý kůň starého plebehouiti, pak i to jen s těmi je přikrá.

Trchu mrky, tedy aneb výtrvých hrubor prospívá koním v zimní době, když krměti jsou před suchou, znamenitě. Neopomíame jim tedy občas trochu této pochoutky předložiti.

— Vyvážejte pílné mru. Na jáse bývá na to zřídka pokdy.

— Slepič trus pokytuje znamenitou mru do zelnice, schraňuje jej během zimy.

— Popel dřevěný je výtečným hnojivem dracelatným, zvláště na luka. Ukládaje jej do suchého místa pod stěchu, aby jej neomohla voda vyloučiti, neboť pak byl by bezcenným.

O tom posledním stěhučku.

Látka vyřezaná ze stěhučky kanadská.

Fuj, to byl "rajit", stará, aby jí pámbu dal již lehké odpocínutí, líkala našim ateliéru jako čarodějnice na kočeti, tážba mřivá byla pod baldachýnem předpočetnými koblyky, jako když jí na noze berce a nástr kanár očima, jako když chce kvartýr zapálit.

Vstal jsem časně ráno a upraviv svoji toaletu, očekával jsem "mistrá" rozkazy.

Za chvíli slezla s kavalce stará. Promluva si oči, olíza prsty, pře třela dlaní svoji plesnivou kadeř, složila úspíňový servit do cípu a a obzávala jim štítovou hlavu, na větku na sebe sklonila, vlezla do "nachtajblu" ze všech stran ventilovaného, natáhla na své kůňmí oky dekorované nočky první škorně, které jí přišly pod verpánkem do ruky a zasvěkla jako meluzína. "Pepku, tady máš chléb, sůl, nož a klíč, dones to do ovčého bytu. Číslo je 999, je to poslední dům o samotě, v druhé ulici na levo."

Spakuji tu patku chleba, stášku škatuku se sůl, hodim náž ze laci, povším klíč na malíček a už se nesu.

Ani jsem se dvakrát neohlédl a už jsem měl nůž na zádech. To mě byla plna kuchyňských rekvizit.

Na nůži byla klec a v ní kanár, samice, nosila ob den vajčka, které nám naše stará dávala do kadeřičky, aby byli žlutí. Na levo ruku mi dala tu nedofavou žábu a na pravou mi zavázala tři letého Emana, nastávajícího kandidáta botaniky a k tomu, aby nebléžal tak sám, dala mu věsti na špagátě osmiletého opelichaného zrzavého amidora, Panáďa. Tak jsem byl chudák obložen jako má rinfarovaň herink; jen nohy jsem měl fraj. Upadnouti mě tenkrát nos, neměl jsem ho čím zvednouti, jinak by se mi to bylo rozutívalo do všech úhlů světa.

Když jsem se dožrábali do toho ovčoho kvartýru, oddechli jsem si. Houku jsem posadil do jednoho kouta, Eman a Panáďa do druhého a nůž jsem postavil do třetího, kanára do čtvrtého a hajdy pro cigarety.

K smrti rád kouřím, a to jestli se nemýlím, již od sedmi let. Nežli jsem přiběhl s tím libopuchem zpátky, už to tu vypadalo jako na veteren.

Ta žába došmejkala se až ke kleci a otevřela dvířka, a samice si vyšplála na špacír po tom novém salonu. Jak pes zhlid tu samici, kvaltem za ní jak Eman viděl tu aféru, hned po jeho ocasu. Otevřel jsem majestátně dveře a celý průvod protěl mě skrze nohy, a už to bylo na ulici. Eman jsem chytil za dveřmi já a samici řa schodech chytil Panáďa.

Měla "kicht" ve "u, co to mu špatně brala roha. Ale náš Panáďa nebyl loňský a pak měl poněti o houu, chodival se starým na dvořeček pišávití ošmečké myši, a nohy měl lepší nežli naše stará. Upaloval s kanárem v tla mě do starého bytu. A teď ten smutek. Zavel jsem Eman a tou žábou a šel jsem tragicky za Panáďem. Otevřu dveře a čekám veliké náklad přes hlavu. Ale kde! Starý drží Panáďa v náruči a líbá ho, stará zase drží samici a stírá jí hadrem s křídla krev.

Starý se směje. Za tři léta vidím ho poprvé se smáti. Jiný se chodívá smáti do sklepa. Starý přejímá od staré samice, opatrně jí váde do šátku a dáva mi rozkaz: "Tady máš kanára samečka, jdi a odnes ho do bytu a dej ho tam opatrně k té samici, je to harčekj pták, dáme je do heku. Nemačkaj ho a dej pozor ať ti neullíste, podle barvy je to výtečný zpěvák a bude mít triek. Panáďa ho někde chytil a kouš ho do křídla."

Ubohá samice, starý z ní udílal samce! Křívám na vše hlavou a hledím, abych už byl ze dveří. Mořská panna! Tak už zase stě huji na novu tu samici. Chudák má mít harčekj triek a jakživa nezpívá nic jiného než tik, tik, tik, tak že jsem po ní kolikrát chtěl seknot kopylem.

Panáďa běží za mnou a skáče

mi stále po té šnuptychové kleci. Jestli se nemýlím, tedy jsem ho asi pětkrát kopl, že vzal harčekj triek, a šel líde tožili.

Až tam toho "samce" nastěhuju, z učení stěhu, nebo až se toho starý dočkáme, že je to stará samice a že má jen jednoho ptáka, při nejmenším mne přikřtí. Přejímám cestou, co jí mám dát uživati, aby se odvěkla nositi ty vejce.

Otevřu dveře a plám rovnou ku kleci.

Žába jí má v ruce. Vzpomenu si, že je vím vina a křívau jí, co máno si. Eman to neviděl a ptá se jí proč, ptáče a já mežitím hodím tu samici do klece. Panáďa líde kolem jako divoch. Křívau ho a stavím tu klec na okno. Samice tahá za sebou křídlo jako šiep, nemůže vyskočiti na bidětko a promenuje v parteru. Mám z toho ohromnou legrandu. Jdu nazpět do bytu. Starý se mne ptá, zdali už kanár zpívá.

K smrti rád mluvím, ale líbat jsem se nenučil. Povídám, že se posud stydí a že ještě nerozvázá.

Mistr dnes už podruhé se směje a mne si ruce. To mně rukou je obyčejně předebrá k pohlavku. Už ho mám! Mlasknu jako když zápalne švába. Mistrová příprava je na cestu, drží v každé ruce obraz.

Mistr hubuje, že je natom prách co líde tekou, ona vrčí, že to vítr odouká.

Nastává velké rozbírání verpáku a skládáme to do vany jako do etuje, kolem pak dekorujeme samými přtáčkými instrumenty. S rápe ope staré křápy do dvou pyta, pak je sváže provazem, a hodí mě je kol kruhu, jako vlebuování na hrb. Do každé ruky mi dá tři ovčí fodel a už se nesu na novo. Líd se mi smějou a děti za mnou křičí: Prt! Prt! Utíkám před starou a lezu s tím první do dveří. Děti zase mají klec v parádě. Panáďa má oči vykulené a vrčí na samici. Teď to asi praske.

Jeden pták musí z klece zmizeti, co jsem byl pryč. Seknu pytlím po Panáďovi, div že mu oba páry roh nezaurám, praštim stoličkami do obou koutů salonu a spustím nahlas, aby to stará do dveří lezoucí slyšela.

Jelší Marj, Aninko, cos to udělala! Kde máš druhého ptáka? Kdo ti sundal klec s okna? Rány boží, počkej, ty budeš bita! Samička pryč, ty dostaneš! Paní mistrová, kouknou, pusťte jsm do klece samečka k samičce, támhle jim to postavim a neč se vrátím, samička pryč. Emáček to zajisté s Aninkou stáhl s okna. A toho peřt tady. Snad ho seřral Panáď! Stará kouká jako zaumý dvoukoupytník na mraz, neví, koho má spráskati, a pak taky nemá čim, leda by poltbla nějakéj ten slejvák.

Pase Bože, jestli se nemýlím, starý se hrne do dveří. Ten chápe rychleji nežli stará. Ona hned spustí celou historii, omlouvá Eman a tu Nuuu, a svaluje celou vinu na mne, vrčí, že jsem vším vinen, že jsem měl klec pověsit, a křívau se, že jsem měl klec pověsit. Starému se ježí vlasy, začíná kouletí očima a mne si ruce. To je zle znamená. Už lítám ode zdi ke zdi, při zvucích mlaskajících facek a pohlavků. Až půjdu zitra pro rapé, namíchám mu tam papriku. Vyběhnu ven, kuchyňku se mi na dvoce smejou, že mám tváře jako rože.

Starý na mne volá a strká mi do ruky spráskaného Emana, aby mu v bytu neřval. Kluk se mne drappe a už se neseme.

Jestli se nemýlím, slyším muziku. Posadím kluka na roh na stupínku, přinesu veliké kámen, dáám mu ho na kolena a teknu: "Emáčku, tady počkej, já jdu pro fečy, budeme je tady tlouct". Kluk je jako šykora, rád otechy, smědí by jich celý pytel.

Letím za koutáku; než kluk se dá do píště a než se svalí ten velký kámen z těch jeho špelů, budu zase zpátky. Vyhlípi jsem si. Tři marje! Letím zpátky — kluk pryč — rož předmějí! U tichou soustřast se proš. Doma moc otvádek. Prvá, kdo mám kluka. Trádk, že stoj venku. Mistrová hrne se podívati. Kluk pryč!

Co čert nechce mít, otvírají se dveře, a do nich policajt strká kluka a brně, aby si "na to dali pozor, že to bylo pod elektriku." Stará v duettě se starým začnou kroutit ruce nad hlavou a hned taková lítost pro toho ukopčence, že to dál nešlo. A znova "balet". V průvodu potbu škázu s nohy na nobu, ode dveří k oknu a zas znovu repeté, mezi čimž mchajají u ona lacky a pohlavky. A tak nový život v kvartýru nastává. Hledá se chleba — měl jsem zapomenouti snřdní, snřdí jsem za to "viks". Samice začíná snř štěti vejce "grand viks", a stáče stáče výprask, že by človek zasloužil pomník jako uředník-chudák-mužendak.

Čivý a svahy jsou vůči zimě velmi choulivostí a proto pascuje tolik tělesných bolestí. Neul nic lepšího na olej sv. Jakuba, který boji rychle a jistě.

Novinky z Brainard.

Dne 19. ledna 1904.

Čt. red. Ve válce našim máte dost oděratelů, ale všimni mne dopisovatelé a proto jsem se rozhodl podat vám krátké správvy sám.

Pan Josef Matoušek odjel 5. t. m. do Saleda, Colo., s tím úmyslem, že tam vykoupí nějaký obchod, a dopouzd se nevrátil.

Pan Antonín Čeraf vyjel si do Minnesota, podává se za sv. známé, kamž ho doprovázela mladá jeho choť, s kterou se nedávno oženil. Minulou sobotu se vrátili z výletu domů úplně zdraví a spokojeni.

Dr. Draský z Linwood, Neb., přijel sem s chotí svou podávati se na čtené předle své a známé. Byli hošty pana Semuša a v sobotu navrřtli se domů.

Pan M. Blairová, bydlící tři míle východně od Brainard, do končiča pozemsku svou poně byla pochována 16. t. m. Jak se snad čtenáři t. l. budou ještě pamatovati, p. M. Novotného a plipravil ho o veškerý majetek. Pan Novotný provozoval tenkrát hostinstvo živnost v David City, Neb. Ten si zajisté pomyslí: "Budíž jí země lehkou!"

Mr. Anton Bruner, který se všemožně snaží zvelebit město Brainard, postavil již druhou cihelnou budovu, která jest skutečně okrasi města. Včera vykoupil železárský obchod od firmy Husbands & Howard a hodlá co nejdříve zboží přestěhovati do nové budovy. Pan Bruner jest mužem prozíravým a doufáme, že jim město naše získá o dobrého obchodníka více.

Chas. Johnson, pávodem Švéd, bydlící tři míle západně od Brainard, jel předminulý týden domů, když mu na cestě vypadly oteče z ruky. On se pro ně sehul, v témž ale okamžiku se koně leklí a spáshli. Johnson, byv z yozu vyhozen, poranil se tak těžce, že asi třet den zemel. Zanechal zde manželku a dvě malé dětičky v dobrých poměrech. Předněžel ku spolku Moderních Dřevářů, někož byl pojištěn na \$2,000. Zdejší členové doprovodili tělesnou pozostatky jeho do David City, Neb., kde byly uloženy k posled- nímu odpočinku.

Náš pan Čabela obdržel k Novému roku pěkný dárek. Manželka jeho obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Novinky z Brainard.

Dne 19. ledna 1904.

Čt. red. Ve válce našim máte dost oděratelů, ale všimni mne dopisovatelé a proto jsem se rozhodl podat vám krátké správvy sám.

Pan Josef Matoušek odjel 5. t. m. do Saleda, Colo., s tím úmyslem, že tam vykoupí nějaký obchod, a dopouzd se nevrátil.

Pan Antonín Čeraf vyjel si do Minnesota, podává se za sv. známé, kamž ho doprovázela mladá jeho choť, s kterou se nedávno oženil. Minulou sobotu se vrátili z výletu domů úplně zdraví a spokojeni.

Dr. Draský z Linwood, Neb., přijel sem s chotí svou podávati se na čtené předle své a známé. Byli hošty pana Semuša a v sobotu navrřtli se domů.

Pan M. Blairová, bydlící tři míle východně od Brainard, do končiča pozemsku svou poně byla pochována 16. t. m. Jak se snad čtenáři t. l. budou ještě pamatovati, p. M. Novotného a plipravil ho o veškerý majetek. Pan Novotný provozoval tenkrát hostinstvo živnost v David City, Neb. Ten si zajisté pomyslí: "Budíž jí země lehkou!"

Mr. Anton Bruner, který se všemožně snaží zvelebit město Brainard, postavil již druhou cihelnou budovu, která jest skutečně okrasi města. Včera vykoupil železárský obchod od firmy Husbands & Howard a hodlá co nejdříve zboží přestěhovati do nové budovy. Pan Bruner jest mužem prozíravým a doufáme, že jim město naše získá o dobrého obchodníka více.

Chyštáte-li se na cestu, mějte na zřeteli, že dráha "Dixie Flyer" skýá vám rozkošnější cestu ze St. Louis do Jacksonville, Fla., nežli kterákoli jiná veskrz dráha ze západu. Žádné přeředání mezi St. Louis a Jacksonville, Fla. Dráha "Dixie Flyer" projřdí i takovými místy jako Nashville, Chattanooga, Lookout Mountains, Chickamauga Park, Atlanta a Macon. Vyjete-li ze St. Louis večerním vlakem Illinois Central dráhy, přibudete do Jacksonville druhého dne ráno, v čas, abyste učinili přímé spojení na Union nádrží v Jacksonville, Fla., se všemi pobočními liniemi.

Zvláště okružní listky turistické pro zimní jřzdu, dovolující zastávky v obou směrech, jsou nyní na prodej, platné k návratu až do 1. června 1904 včetně.

Dopíste si o krásnou ilustrovanou knížku a podrobné informace ohledně cen, zaopatření v hotelích, rozřhu jřzdy atd.

W. H. BRILL, Dist. Pass. Agt., Ill. Central R. R. 19 Omaha, Neb.

Náš pan Čabela obdržel k Novému roku pěkný dárek. Manželka jeho obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a tatínek, jenž měl z dárku toho radost, častoval o sto šest.

Náš pan Jan Fiala se počal po- jednu jaksi pykně vypínat a každému z přátel jeho tanulo na mysli, co se to s ním asi stalo. Teprve po nějaké chvíli jsme se dověděli, co toho bylo příčinou. P. Fialová obdarila ho dvojitými, dvěma boubelatými děvčátky. Matce i dceruškám dáří se dobře, jsou zdravý a